

Lilac

Sweetie,
Sweetie,
Sweetie
ព្រីត្យុ ឌី
បាសុក់ក្នុង
ពិភពលោកយើង

Damjuckdan រីមូ
greater than លា
Shari07 ១៦

บทที่ 7 บันไดสู่ฝัน เพื่อจุดจบดี ๆ ของนายตัวร้ายกับตัวประกอบชาย

กลางรัตติกาล ยามลมหนาวกระโชกแรง หน้าต่างที่ถูกล้างมาอย่างดียังไม่อาจทานทนแรงโหมกระหน่ำ อเล็กซิสมองออกไปข้างนอก เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรผิดปกติก็ผินกลับมามองคนที่นอนอยู่บนเตียง

ในเวลานี้ ยูจินนอนหน้าตาซีดเซียวกว่ายามปกติอยู่ได้แสงโคมไฟตรงหัวเตียงโดยไม่ได้ขยับเขยื้อนมากกว่าสองวันแล้ว เพราะพิษไข้

หลังไข้ของวิเศษทำให้ยูจินสลบ อเล็กซิสก็ตั้งใจว่าจะพาอีกฝ่ายกลับไอร์แลนด์กัน ทว่าหากออกเดินทางจากดิเวน สดเขตเมืองท่าประจำภาคตะวันออกเฉียงใต้ของจักรวรรดิ อย่างไรเสียพวกเขาก็ต้องไปต่อรถที่ออสเตอร์ก่อน

แต่พอมาถึงสถานีกลางออสเตอร์ก็เกิดเรื่องไม่คาดฝัน พระราชาสั่งปิดการเดินรถไฟสายเหนือทุกเส้น ทำให้ตอนนี้เขายังติดอยู่ในออสเตอร์

อเล็กซิสไม่อาจให้ผู้อื่นรู้ว่าตนอยู่ที่นี้จึงหาเซฟเฮาส์ไว้ ทำนักรถบ้านพักแกรนด์ดยุกอีวิลรอนประจำเมืองหลวง

เซฟเฮาส์หลังนี้ตั้งอยู่สุดเขตเมืองใหม่ ตัวเรือนยังดูใหม่ เหมือนไม่เคยถูกปล่อยทิ้งไว้ เขายู่มาหลายวันก็พบว่าทุกอย่างพร้อมแล้ว

อเล็กซิสปลดพันธนาการที่กักขังสติของยูจิน ก่อนจะปลุกให้ตื่น ยูจินได้สติทว่ากลับรู้สึกแปลกๆ ไม่ทันไรเขาก็เป็นลมไปเพราะพิษไข้อีกรอบ

อเล็กซิสเห็นเช่นนั้นก็รีบเรียกหมอมาตรวจ หลังยูจินได้รับการรักษาเป็นอย่างดี ไข้ที่พุ่งสูงจึงทุเลาลง ผ่านไปหนึ่งวันก็ลุกเดินเห็นได้ตามปกติ ทว่าไม่นานก็เป็นลมไปอีกรอบ และรอบนี้หมอหาสาเหตุไม่พบ

โรเบิร์ตบอกว่า หากยูจินเริ่มร้องไห้ก็จะร้องไม่หยุด ห้ามนำตาตัวเองไม่ได้ สักพักจะวูบและเป็นไข้อย่างที่เห็น

เมื่อยาที่หมอจ่ายไม่สามารถลดไข้ได้ สุดท้ายจึงต้อง
เรียกบาทหลวงให้มาดูอาการ

อเล็กซิสไม่รู้รายละเอียดปลีกย่อยเพราะเขาต้องออกไป
ทำงาน กลับเข้าเซฟเฮาส์มาอีกทีถึงได้รู้ว่า ยูจีนสงบสติอารมณ์
ได้แล้ว และตอนนี้กำลังนอนหลับอยู่

แม้บาทหลวงจะมาช่วยดูอาการให้แล้ว ยูจีนก็ยังไม่ดีขึ้น
ทั้งยังไม่รู้ว่าร้องไห้นานแค่ไหน ขอบตาถึงได้แดงกำวมั่วแบบนี้

อเล็กซิสเคาะปากอย่างไม่สบอารมณ์ อันที่จริงเขาแอบเดา
ไว้อยู่แล้วว่าเดี๋ยวยูจีนต้องเป็นไข้ เพราะอีกฝ่ายทรمانร่างกาย
ตัวเองจากการเดินทางตั้งแต่เหนือสุดไปใต้สุดของจักรวรรดิ

แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่าแค่ร้องไห้ก็ทำให้เป็นไข้ได้ เท่าที่
เขารู้จักนิสัยของยูจีน อันที่จริงตื่นแล้วก็ไม่น่าจะมานั่งร้องไห้
คงดำ ไม่ก็ตวาดใส่มากกว่าว่า ‘เขาทำบ้าอะไรลงไป’

แน่นอนว่าอเล็กซิสไม่คิดแตกต่าง เขายอมรับว่าตอนที่
ยูจีนบอกว่าชอบเหมือนกัน แต่จะเลิกชอบแล้ว สติของเขาก็
ขาดฝั่ง และทำเรื่องสั่นคิดเช่นนั้นลงไป

เขาเตรียมใจรับทุกคำตำหนิติเตียนและความผิดหวังจาก
ยูจิน แต่อีกฝ่ายกลับทำเพียงร้องไห้ อเล็กซิสเลยไม่รู้ว่าจะต้อง
ทำอย่างไรต่อ

“ให้รับมือกับมารยังง่ายกว่านี้”

น้ำตาของยูจินมีอิทธิพลต่อหัวใจของเขา ยิ่งกว่ามาร
หรือคนคลุ้มคลั่งใดๆ

ในฐานะของคนที่เป็นทั้งอัครวินยอดฝีมือและผู้นำ
มากความสามารถ เขาย่อมต้องมีทักษะในการวิเคราะห์
สถานการณ์ อเล็กซิสประเมินว่ายูจินน่าจะกำลังสับสนปนกับ
ผูกใจเจ็บ

เวลานี้ เขาโดนยูจินเกลียดอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะยูจิน
มีบุญคุณกับเขา เคยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาหลายครั้ง แต่อยู่ๆ
เขากลับพุดจาแยะๆ ใส่ ชำร่ายยังไม่รักษาสัจจะ ไล่จี๊ดติดตาม และ
บีบบังคับให้กลับบ้านด้วยกัน

ตอนนั้นเขาคิดไม่ถึง เพราะไฟโทสะบังตาจนพานมอง
ไม่เห็นว่าการกระทำของตัวเองนั้นเป็นปัญหา ไม่สิ คิดได้ แต่

เมินเฉย พอมานั่งทบทวนทีละเรื่อง ถึงเพิ่งตระหนักได้ว่าการกระทำของตัวเอง ไม่ต่างอะไรจาก ‘หมาบ้า’

ไม่แปลกที่ทุกอย่างออกมาและไม่เป็นท่า อเล็กซิสเตรียมใจรอแล้ว โดยเฉพาะเรื่องของหัวใจที่ยู่เหิงราวถูกม่านหมอกหนาบดบัง

ชอบหรือไม่ชอบ เขายังพันธงคำตอบไม่ได้ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองยังอยากเห็นหน้ายูจิน หรือยังอยากเก็บอีกฝ่ายไว้ข้างกายหรือไม่

สิ่งเดียวที่รู้แน่ชัดคือ

ยูจินคงไม่ให้อภัยเขาแล้ว

ตั้งแต่มีชีวิตมาจนป่านนี้ อเล็กซิสไม่เคยนึกเสียใจภายหลังกับการกระทำของตัวเอง...ทว่าเรียนผูกต้องเรียนแก้

“แม่...”

เสียงผะแผ่วที่หลุดออกมาจากริมฝีปากแห้งผาก พร้อมกับหยาดน้ำสที่ไหลออกมาจากดวงตา บ่งชี้ว่ายูจินน่าจะกำลัง

ผันถึงเรื่องเศร้า เขาผันถึงแม่ที่จากโลกนี้ไปก่อน ทั้งที่ทุกคน
ต่างรู้ว่าผู้ครอบครองจิตสัมผัสจะไม่มีทางผันร้าย

“ไม่เป็นไรนะยูจิน จะไม่เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าอีกแล้ว”

มือข้างหนึ่งเอื้อมไปกอบกุ่มมือขวาของอีกฝ่าย หวังให้
อาการสั่นนั้นทุเลา

ส่วนมืออีกข้างยกขึ้นไปปาดน้ำตาที่เประเปื้อนแก้ม
ให้หยดน้ำเย็นกลิ้งผ่านแก้มร้อนลงมา รวากับพาเศษหัวใจที่
แตกสลายตามไปด้วย ยากจะอธิบายว่าความเจ็บปวดนี้
มีหน้าตาอย่างไร รู้แค่่าเหมือนมีลูกธนูมาปักเข้าที่หัวใจซ้ำๆ
คำสาปจากมารไร้นามยังไม่ทำให้เขาเจ็บปวดใจได้ถึงขนาดนี้

อเล็กซิสสุดลมหายใจเข้าลึก นั่งมองยูจินไปอีกพักใหญ่

วันต่อมา หิมะแรกของออสเตรเลียก็โปรยปรายลงมาเร็วกว่าปีไหนๆ

ปุยขาวเหล่านั้นร่วงลงมาตั้งแต่เช้าตรู่ ทว่าพอแดดร้อนก็โปรยลงมาอย่างหนักจนโลกตรงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวโพลนทางเท่าที่ผู้คนใช้สัญจรถูกกลบหายไปด้วย

ทว่าท่านแกรนด์ดยุกก็ยังฝ่าหิมะมาถึงที่นี่

“อุตส่าห์ลำบากมาหากันถึงที่นี่ เชิญนั่งก่อนสิคะ”

เดโกนาี่ยมละมุนละไมต้อนรับ พร้อมเชิญให้ผู้มาเยือนนั่งลง ดิกนี่เป็นเซฟเฮาส์ของเดโกนา ตั้งอยู่ตรงข้ามโรงแรมที่เหล่าทหารรับจ้างใช้เป็นฐานทัพลับ ห้องรับแขกจึงไม่ได้ใหญ่โต โครงสร้างที่อูๆ โชคดีที่การตกแต่งช่วยทำให้บรรยากาศดูผ่อนคลายลง แต่จนแล้วจนรอด ผู้มาเยือนก็ยังไม่ยอมนั่งลงตามคำเชิญ

“เรียกมามีเรื่องอะไร”

อเล็กซิสไม่คิดจะหักทลายสักคำ เพียงเอ่ยตรงเข้าประเด็นทันที เดโกนาจึงค่อนข้างอดใจ

หลังพิชิตตันเจียนที่ติเวนได้สำเร็จและออกมาจากที่นั่น เธอก็พบว่ายูจินหมดสติไปแล้ว ตอนนั้นเธอรีบร้ายเวทรักษาให้ไข้ลดลง แต่ทันทีที่ร้ายเสร็จ อเล็กซิสกลับอุ้มยูจินหนีหายไป คนรับใช้ที่ตามยูจินมาถึงติเวนเองก็หายตัวไปด้วย

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อสี่วันก่อน และที่ตอนนี้แกรนด์ดยุกยังอยู่ที่ออสเตอร์ก็เพราะรถไฟสายเหนือถูกระงับการเดินทางชั่วคราว แผนหนีกลับไชน์สกันจึงล่มไม่เป็นท่า

เธอสัญญากับตัวเองว่าจะติดต่ोजेरจากับชายคนนี้ก่อน เขาหนีกลับไชน์สกัน และสุดท้ายเจ้าของบ้านใหญ่แห่งแดนเหนือก็มีเวลามาพบ ทั้งยังฝ่าหิมะมาหาถึงที่

ทว่าจากท่าที่เมื่อครู่ เขาน่าจะเป็นพวกไม่ชอบคุยเรื่องไร้สาระ เดโกนาต้องเคารพความต้องการของอีกฝ่าย และตอบกลับให้ตรงประเด็น

“กำหนดการออกแล้วนะคะ”

“เร็วดี”

“ในเมื่อเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมหมดแล้ว ก็ไม่มีเหตุให้ต้องยื้อเวลา กำหนดการจะเป็นวันที่หนึ่งเดือนธันวาคมค่ะ”

วันที่หนึ่ง เดือนธันวาคม ตรงกับวันเปิดสมัยประชุมวิสามัญ แนนอนว่าถ้าเทียบกันแล้ว เมื่อจำนวนองค์ประชุมลดลง ประชาชนย่อมสนใจน้อยลงตาม แต่ถ้ามีอะไรสนุกๆ เกิดขึ้น ผู้คนก็พร้อมใส่ใจ

ถึงส่วนตัวจะไม่ค่อยปลื้มเดโกนา แต่ครั้งนี้เล็กซิสยอมในความห้าวหาญของเธอ พอถึงอัศวินระดับเจ็ดมาได้ครบ พวกเขาก็เดินหน้าทันที ไม่รีรอให้เสียเวลา

“วันเดียวกับวันเปิดสมัยประชุมวิสามัญ”

“ใช่ค่ะ ข้าจะแจ้งรายละเอียดให้ทราบในภายหลัง และเมื่อถึงวันนั้น กำลังของท่านจะเป็นความหวังของฝั่งเราค่ะ ท่านแกรนด์ดยุก”

“กว่าจะเดินทางต่อได้อีกสามสัปดาห์ เรื่องคงไม่ยืดเยื้อไปจนถึงตอนนั้นใช่หรือไม่”

อเล็กซิสรับคำอย่างไม่ลังเล เพราะอีกฝ่ายยินดีตกลงทุกเงื่อนไขที่ตนเสนอ เขาบอกให้ชักจูงอัศวินระดับเจ็ดมาให้ครบเดโกนาาก็ทำได้ เพราะฉะนั้น เขาเองก็ไม่จำเป็นต้องคิดมากให้เสียเวลา

เหนือสิ่งอื่นใด เขาเองก็อยากกระชากพระราชวิปลาสนั้นลงจากบัลลังก์โดยเร็ว การที่รถไฟสายเหนือถูกปิดการเดินทางเมื่อหลายวันก่อน ล้วนเป็นเพราะคำบัญชาไร้เหตุผลของพระราช

พระราชอาอ้างฝันร้ายสีหมอกเป็นเหตุผลบังหน้า แม้แดนเหนือเป็นจุดเริ่มต้นของการระบาดจริง แต่สถานการณ์ตอนนี้ดีขึ้นมาก กระนั้น พระราชาก็ไม่เคยส่งความช่วยเหลือมาให้ประชาชน ไม่เคยสนใจอะไร เวลานี้ยังโผล่มาสั่งปิดการเดินทางรถไฟรวมไปจนถึงการเดินทางด้วยรถม้า

อเล็กซิสพอมองออกว่าอีกฝ่ายวางแผนการร้ายอะไรอยู่

หน้าหนาวของแดนเหนือถือว่ารุนแรง และบ่อยครั้งที่หิมะทำให้บ้านเกิดของเขาถูกตัดขาดจากภูมิภาคอื่น รถไฟจึงกลายเป็นระบบขนส่งที่ดีที่สุดประจำฤดูหนาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการขนส่งสินค้า

เท่ากับว่าการที่พระราชาสั่งระงับการเดินรถไฟและรถม้าก็เหมือนกดดันแดนเหนือกลายเป็นทุกขลาภ หากนำเรื่องนี้ไปผนวกกับเรื่องในวังที่เล็ดลอดออกมาให้ได้ยินแล้ว อเล็กซิสยิ่งมั่นใจว่าพระราชาท้องแอบวางแผนการร้ายอยู่แน่นอน

แต่พระราชอาพลาต

ในตอนนี้อย่างแน่นอนว่าครั้งที่พระราชวังเข้ามาจากฐานผลิตในแดนเหนือเพียงแหล่งเดียว ทั้งยังเป็นสินค้าที่ใช้แล้วหมดไปและไม่สามารถเก็บรักษาได้นาน ทำให้ราคาสูงลิบ

คนทั่วไปสามารถเก็บรักษาเอาไว้ได้ไม่เกินหนึ่งเดือนเมื่อมีผ้าไหมสีหมอกขาว ทำให้ความต้องการในตลาดเพิ่มมากขึ้นจนสินค้าไม่เพียงพอ

เหล่าขุนนางต่างคำนึงการกระทำของพระราชอา ทว่าเขาไม่สนใจ ยังคงสั่งให้มีการหยุดเดินรถไฟสายเหนือ และด้วยการรถไฟขึ้นตรงกับจักรวรรดิ คำสั่งจึงมีผลบังคับใช้ทันที

กลุ่มนายทุนที่ทำการค้ากับแดนเหนือต่างเดือดร้อนกันถ้วนหน้า เหล่าขุนนางและเจ้าของโรงงานที่ต้องพึ่งพาตนเอง

ก็ไม่ต่างกัน คนบางกลุ่มเพียงร้องขอต่อพระราชาร่างอย่างใจเย็น แต่บางกลุ่มก็ด่าสาดเสียเทเสีย

เนื่องจากเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเงินทองของทุกคน เสี่ยงกันต่ำจากทั่วทุกสารทิศจึงกลายเป็นแรงกดดัน ต่อให้พระราชารู้สติแค่ไหนก็หลีกเลี่ยงแรงกดดันนี้ไม่พ้น

ต่อให้ในอนาคตพระราชาคิดเปลี่ยนแปลงการเดินรถไฟ อีก กองกำลังอภินิหารของเขาก็ไม่เกรงกลัว เพราะพวกเขาสามารถเดินทัพมายังออสเตรเลียได้โดยไม่ลำบากอะไรนัก แม้พระราชาสั่งให้ระงับการเดินรถไฟตลอด ก็ไม่ใช่ปัญหา เพราะอัครวิโนในกองกำลังล้วนแต่สามารถฝ่าหิมะมาออสเตรเลียได้ภายในระยะเวลาแค่สัปดาห์วัน

“ขอบคุณที่เข้าใจกันนะคะ ท่านแกรนด์ดยุก”

“หมดเรื่องแล้วสินะ ไม่มีอะไรเพิ่มเติมแล้วใช่ไหม”

“ภริยาของท่านไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหมคะ”

อเล็กซิสที่กำลังจะขอตัวกลับหันขวับไปจ้องเดโกนาที่ยืน
ทำตาเป็นประกายทันที อันที่จริงการที่ผู้หญิงคนนี้ถามถึงยูจีน
ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เขาไม่ชอบ

“เป็น...เป็นเรื่องที่ไวเคานต์ไม่จำเป็นต้องรู้”

“ท่านน่าจะทราบว่ภริยาของท่านกักตุนสมุนไพรเคสตัน
มาสักพักแล้ว ข้าเองก็ทราบ ถึงได้กักตุนสมุนไพรเคสตันเอาไว้
มากมายตั้งแต่ช่วงใบไม้ผลิที่ผ่านมา”

“...?!”

“แม้แต่นักปราชญ์ผู้ปราชเปรื่องยังรู้พลาด ดังนั้นไม่มี
ทางที่ผู้ใดจะหยั่งรู้ทุกสิ่งบนโลก ข้าเองก็เช่นกัน การที่ข้าดึง
เคานต์แฮร์โมริคกับเซอร์ลาดูโลสมาได้ ต้องขอยกความดี-
ความชอบให้ภริยาของท่าน ถึงระหว่างทางจะมีเรื่องของท่านกับ
ภริยาเป็นอุปสรรคอยู่บ้าง”

อเล็กซิสขมวดคิ้วแน่นกับคำพูดที่คล้ายจะเสียดสีเมื่อครู่
ว่าความหมายที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อจริงๆ คือ...

ที่เขาเคยสงสัยว่ายูจินกับเดโกนาทองไปทั่วจักรวรรดิเพื่ออะไร ตอนนี้เขาเข้าใจแล้ว ที่แรกอเล็กซิสหลงคิดว่ายูจินจะใช้ผู้หญิงคนนี้เป็นหมอก แต่จากที่เดโกนาพูดเมื่อครู่ เท่ากับว่าทั้งสองคนเข้ากันได้ดีเป็นเพราะมี ‘อุดมการณ์เดียวกัน’ นี่เอง

อีกอย่างคือ เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมคริสโตเฟอร์ถึงมีเส้นสายมากมาย ทั้งที่เจ้าตัวถูกพี่ชายขัดขวางอยู่ตลอดเวลา เหตุผลคงคล้ายกับกรณีที่เขาหาอินเฟอร์เซียนเจอ...เพราะมียูจินช่วย กล่าวคือ ดยุกผู้นั้นน่าจะมีเดโกนาเป็น ‘คนหนุนหลัง’

อเล็กซิสไม่สงสัยหรือติดใจว่ายูจินกับเดโกนามีความสัมพันธ์อย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่คิดไม่ตกเสียก็คือ ถ้าเดโกนาฉลาดตได้เหมือนยูจิน เท่ากับว่าเธอเองก็ยิ่งรู้เรื่องอื่นอีกมาก

“ไวเคานต์เบลลาดอน ข้าชายะแขยงพวกที่คิดว่าตนรู้มากที่สุด”

“ทราบค่ะ แต่อย่างน้อยก็ยังดีกว่าโดนเข้าใจผิดเสีย ๗ หายๆ”

“บางครั้งถูกเข้าใจผิดยังดีกว่า ข้าขอตัว ไกลถึงวันก็ค่อยติดต่อมาแล้วกัน”

พูดจบก็หมุนกายออกจากห้องไปทั้งอย่างนั้น ทั้งให้
เดโกนาต้องยืนยิ้มเจื่อนอยู่ที่เดิม อันที่จริงเธอแอบรู้สึกมาตั้งแต่
ก่อนหน้านี้แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่ไม่น่าเสวนาด้วยสักเท่าไร

แกรนด์ดยุกหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ผู้ขึ้นชื่อว่าเย็นชา เอาจริง
เอาจัง ไร้หัวใจ โอหัง ทะนงตน ทั้งยังมีระเบียบแบบแผนในชีวิต
ไม่ใช่คนที่จะเข้าหาได้ง่ายๆ เหมาะสมกับตำแหน่งผู้ทรงอำนาจ
เป็นที่สุด

แต่เดโกนาจำเป็นต้องเสี่ยงเพื่อคลายความเข้าใจผิด แม้
แกรนด์ดยุกได้ให้คำตอบกับคริสโตเฟอร์มาแล้ว แต่เธอยัง
อยากจะได้ยินกับหูตัวเองเพื่อความสบายใจ

สุดท้ายก็ไม่มีอะไรดีขึ้น โชคดีที่ไม่โดนอีกฝ่ายตำหนิ
ว่าเป็นพวกโกหก หรือใช้มิดจ็อค

“แค่นี้ก็ถือว่าดีแล้ว”

เดโกนาที่คิดเผื่อไปไกลถอนหายใจโล่งอก ลำพังเคนต์
แฮร์โมริคกับเซอร์ลาดูโลสก็สามารถถึงพระราชาลงจากบัลลังก์
ได้แล้ว แต่ถ้าคำนึงถึงขั้นต่อไป อย่างไรก็ตามอำนาจของแกรนด์ดยุก
อิวิลรอนก็ยังจำเป็นมากอยู่ดี

ไม่สิ ตามความเป็นจริงเธอต้องการกำลังใจจากทุกฝ่าย เพราะอำนาจของผิวนั้นแผ่ไปทั่วจักรวรรดิ ดังนั้นผิวกุริสโตเฟอร์ ก็ควรจะต้องมีกองกำลังสุดแกร่งไว้คอยหนุนหลัง

เมื่อชาติที่แล้ว เดโกนาได้เห็นหน้ากุริสโตเฟอร์ครั้งแรก ในสถาบันศึกษา เจ้าชายผมทองคนนั้นมักมีเพื่อนฝูงห้อมล้อม ตลอดเวลา เหมือนอยู่คนละโลกกับเธอ ดังนั้นพวกเขาย่อมไม่เคยคุยกันมาก่อน ถึงจะเรียนชั้นปีเดียวกันก็ตาม

พอเรียนจบ เจ้าชายก็ไปทำหน้าที่เป็นทหารแนวหน้า ลงสนามต่อสู้กับจักรวรรดิคอลบาตาร์ ด้วยเขาเป็นคนเก่งมีฝีมือ สุดท้ายจึงสร้างชื่อเสียงและผลงานกลับมามากมาย...ทั้งหมดนั้น เป็นข่าวที่เธอได้ยินมาโดยตลอด

เธอได้อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ว่า กุริสโตเฟอร์พยายาม โค่นล้มราชวงศ์ แต่สุดท้ายกลับตายไปตั้งแต่อายุยังน้อย รู้สึกว่าเป็นช่วงหลังปีใหม่ไปไม่นาน ตอนนั้นหนังสือพิมพ์ระโกมข่าว ว่าเขาเป็นชายเหลวแหลก แต่ในมุมมองของเดโกนา กุริสโตเฟอร์ ดูไม่ใช่คนแบบนั้นแม้แต่นิด

ตอนนั้นเธอจึง ‘เสียดาย’ ที่เจ้าชายซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่นจากไปตั้งแต่ยังหนุ่ม โดยไม่รู้เลยว่านั่นเป็นจุดเริ่มต้นของหายนะ

เป้าหมายเพียงอย่างเดียวที่ทำให้เธอย้อนอดีตกลับมาก็คือ ผลักดันคริสโตเฟอร์ให้ขึ้นครองบัลลังก์ให้ได้ แล้วเธอจะได้ไปกำจัดหายนะที่ทำลายล้างโลกใบนี้

ตอนแรกเธอวางแผนไว้แค่นั้น แต่พอได้ใช้เวลาร่วมกัน เธอก็สัมผัสได้และมั่นใจมากขึ้นว่า คริสโตเฟอร์จะต้องเป็นมหาราชที่ดีได้แน่นอน

ผู้ชายคนนั้นมีพรสวรรค์ในการเป็นผู้นำ เขาไม่ได้อยากอยู่เหนือผู้อื่นเพียงเพราะต้องการแก้แค้นให้ท่านแม่ แต่เพราะเขาไม่พอใจในเรื่องชั่วร้ายต่างๆ ที่พี่ชายของเขากระทำ จึงอยากแก้ไข รื้อระบบระเบียบ และจัดการให้ถูกต้อง

เขาเป็นคนซื่อสัตย์ ทั้งยังขยันหมั่นเพียร รู้จักใช้อำนาจในมือ และรู้จักบริหารคนได้บังคับบัญชา

เพราะแบบนี้ เธอต้องผลักดันให้คริสโตเฟอร์ขึ้นเป็นพระราชินีให้ได้

พระราชามหาบุรุษแห่งโลกอันสันติ

เดโกนาทำได้ทุกสิ่งเพื่อให้ฝันเป็นจริง ต่อให้จะโดน
แกรนด์ดยุกแห่งแดนเหนือจอมเย็นชาเขม่นใส่ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่
สำหรับเธอ

“ตั้งสติไว้เดโกนา ยังเหลือเรื่องต้องทำอีกมาก”

เธอได้ข้อมูลที่มีประโยชน์มาจากยูจินเยอะ ตอนนี้จึงต้อง
รีบดึงตัวเองออกมาจากความคิดฟุ้งซ่านและไปไล่เรียงสิ่งที่ต้อง
ทำต่อ

ตอนนี้เหลือเพียงการประจันหน้ากันเท่านั้น

ซุบใสควันฉุยบนโต๊ะกำลังสะกดให้ยูจินนั่งถามตัวเองว่า
เขาป่วยหนักจนไม่มีแรงยกช้อน หรือแค่ไม่อยากอาหารกันแน่
ตอนนี้เขากำลังหงุดหงิดสุดขีดที่ต้องชดซุบใสที่ไม่มีเนื้อสักชิ้น
ทั้งที่เป็นอาหารจานแรกหลังนอนชมเพราะพิษไข้ไปสองวัน

ตอนนี้เขาคิดถึงเนื้อตุ๋นฉ่ำซอส แต่รู้ว่าด้วยสภาพของ
ตนในตอนนี้อยากกินอาหารย่อยยากไม่ได้

“อาหารไม่ได้ผิดอะไร”

ยูจินตั้งใจยอมแพ้อ้อมยกซ้อน ตั้งอกตั้งใจตักซุปเข้าปาก ถึงรสขมปร่าจะยังฝังแน่นในโพรงปาก แต่ก็ต้องยอมรับว่าพ่อครัวปรุงซุปได้ดีมาก แม้แต่ซุปธรรมดาที่ไม่มีเนื้อ กระเพาะที่ว่างเปล่ามาสองวันยังยินดีต้อนรับ

ยูจินหมดสติตั้งแต่ตอนอยู่ติเวนเพราะของวิเศษที่อเล็กซิสใช้ตรึงข้อมือ

พอลืมตาขึ้นมาอีกทีก็พบว่าตัวเองอยู่ในคฤหาสน์กลางสวนขนาดย่อมที่ตั้งอยู่บริเวณชายขอบของออสเตอร์

ตอนนี้เขาไม่มีกะจิตกะใจจะสืบว่าที่นี่คือที่ไหน เพราะพอได้สติ พิษไข้ก็เล่นงานทันที เขาได้แต่หลับๆ ตื่นๆ พักผ่อนก็ไม่ได้มอ้ม

หายแล้วก็ป็นใหม่ สลับอยู่อย่างนี้สองวัน กว่าจจะรวบรวมกำลังลุกออกมาจากเตียงได้ ก็ป็นช่วงบ่ายของวันนี้

เขาลุกขึ้นมาดื่มน้ำ ก่อนรับฟังเรื่องราวต่างๆ จากปากของโรเบิร์ต จนได้ความว่าที่เขายังต้องอยู่ออสเตอร์ต่อ ป็นเพราะ

พระราชาสั่งปิดการเดินรถไฟสายเหนือ ส่วนอเล็กซิสนั้นไม่อยู่ และจะไม่อยู่บ้านตลอดทั้งช่วงบ่าย

ยูจินก่นำพระราชานั้นในใจ ก่อนจะดีใจที่รู้ว่าตัวเองจะ ยังไม่ต้องเจออเล็กซิสตอนนี้

หลังจากนั้นเมื่อเริ่มสังเกตสิ่งรอบตัว เขาก็เห็นของวิเศษ ที่เป็นของตนาวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ ชาติแต่แหวนเคเซ็น ซึ่งเขามั่นใจว่าอเล็กซิสน่าจะรีบไปเพราะกลัวเขาแปลงร่างเป็นสัตว์ แล้วหนีออกจากบ้าน

ทั้งนี้ ยูจินไม่ได้ใส่ใจเอาความ เพียงไม่ถูกจับขังคุกใต้ดินก็ดีแล้ว ตอนนี้เขาพอใจมากที่ตัวเองได้นั่ง ๆ นอน ๆ ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น

มีเพียงอย่างเดียวที่กวนใจเขา

หน้าต่างสถานะ

ถ้าจะพูดให้ถูกคือ หน้าต่างสถานะเวอร์ชันสองที่พัฒนาขึ้นจากเดิม เพราะในที่สุดระบบก็บอกว่าของรางวัลคืออะไร

ยูจินวางข้อลง หมดอารมณ์จะชดชูปต่อ ก่อนจะทำการ
เรียกหน้าต่างสถานะในใจ

[หน้าต่างสถานะ

ภารกิจ

สารบัญ: อุปสรรคของผู้กล้า

ประเภท: ภารกิจหลัก

รายละเอียด: ช่วยกอบกู้โลกใบนี้ด้วยเถิด

ระยะเวลาที่กำหนด: ไม่มี

ของรางวัล: เลือกระหว่าง กลับโลกเดิม กับ อยู่ต่อ
(รายละเอียดเพิ่มเติม)

ของรางวัลปลอมใจ: กลับโลกเดิม (รายละเอียดเพิ่มเติม)]

หน้าต่าการกัจอัปเดตใหม่อีกแล้ว อันที่จริงแค่เพิ่มรายละเอียดในช่องของรางวัลกับของรางวัลปลอมใจว่าจะได้อะไรตอบแทน รวมไปถึงรายละเอียดเพิ่มเติม

ก่อนหน้านี้เขาไปโวยวายอยู่กลางโถงวิสุทธีเพราะคิดว่าพระเจ้าไม่รับฟัง แต่หลังจากนั้นเขาก็รู้ว่าอันที่จริงอีกฝ่ายไม่ได้มีเจตนาแต่อย่างใด

ช่วงที่เข้ามาอยู่ในโลกนี้แรก ๆ ยูจินพำหาหน้าต่าสถานะเข้าเย็น แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไรปรากฏขึ้นสักอย่าง

เขาผิดหวังและไม่อาจยอมรับ หลายครั้งที่เขาพยายามร้องขอหน้าต่าสถานะจากพระเจ้า ไม่ว่าจะอยู่ในวิหารก่อนเข้านอน อ่านหนังสือ หรือแม้แต่ตอนกินข้าว

สุดท้ายพระเจ้าก็ประทานหน้าต่าสถานะให้ตามคำขอ แต่คล้ายให้มาอย่างไม่ได้เต็มใจนัก ทำให้ยูจินทักท้วงไปอีกหน่อย และในที่สุด เขาก็ได้หน้าต่าสถานะที่มีข้อมูลเพิ่มเติม

ทั้งหมดทำให้เขาตระหนักได้แล้วว่า เขาจะได้รายละเอียดต่าง ๆ ในหน้าต่าสถานะเพิ่มเติมต่อเมื่อเขาเรียกร้อง

พระเจ้าจะตอบสนองคำร้องขอของเขาเสมอ ดังนั้น
เท่ากับว่าพระเจ้าผู้เลือกให้เขามาทำภารกิจยังสนใจในตัวเขา
อย่างไรก็ตาม เขาคิดว่าแบบนี้ก็ไม่ได้ยุติธรรมนัก

เพราะแม้เครื่องหมายคำถามที่มีก่อนหน้านี้จะหายไป
ทว่ารายละเอียดก็ยังไม่ชัดเจน

เขาไม่รู้เลยว่า หากเขากลับโลกเดิมไปแล้ว สภาพร่างเดิม
ของเขาในเวลานี้เป็นอย่างไร

ก่อนมาที่นี่ เขาถูกรถชนจนลอยคว้างกลางอากาศ ดังนั้น
ร่างกายน่าจะบาดเจ็บสาหัส

ยูจินอยากแน่ใจว่าสภาพร่างเดิมของตนเป็นอย่างไร
จะยับยั้งร่างกายได้เป็นปกติหรือไม่ หรือทำได้เพียงนอนนิ่งๆ
หรือเลวร้ายที่สุดคือ กลับไปเพียงดวงวิญญาณ ไม่มีร่างให้อยู่...
เขาต้องการรู้รายละเอียดเหล่านี้แบบชัดเจน

และเรื่องเวลา...เขาอาจย้อนกลับไปตอนที่เพิ่งถูกรถชน
นอนบาดเจ็บอยู่บนพื้น

ในตลาดนิยายสลักร่าง ข้ามเวลา หรือกลับชาติมาเกิด มีบางเรื่องที่ไม่ได้จบดี รู้ตัวอีกทีคือตัวเองแค่ฝันซ้อนทับความเป็นจริง¹ ชีวิตจริงยังย่ำแย่เหมือนเดิม แม้เรื่องที่จบรูปแบบนี้จะไม่ค่อยดัง แต่ก็ยังพอมีให้เห็นในตลาด

ส่วนใหญ่เรื่องเหล่านี้จะเป็นเพราะความเจ้าเล่ห์ของพระเจ้า

ถึงสุดท้ายที่เขาต้องการรู้คือ แล้วร่างกายของบารอนลินไวเซนจะเป็นอย่างไรต่อ หากยูจินกลับสู่โลกใบเดิม ยูจินจะตายหรือไม่ หรือบารอนลินไวเซนตัวจริงจะกลับเข้าร่างของตนเอง

ถึงยูจินจะรู้รายละเอียดในนิยายเป็นอย่างดี แต่เขาก็กลับไม่รู้รายละเอียดเรื่องร่างกายที่แท้จริงของตัวเองเลย การต้องมาอยู่ในร่างคนอื่นและต้องทำภารกิจอันยิ่งใหญ่ให้สำเร็จแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่เขาปรารถนา

หลังจากนั้นเขาก็หักท่วงเรื่องหน้าต่างสถานะไปอีกหลายข้อ พร้อมข่มขู่พระเจ้าไปอีกหลายอย่าง

¹ สภาวะฝันซ้อนทับความเป็นจริง (The Butterfly Dream) จนบางครั้งไม่อาจแยกได้ว่า เป็นความฝันทั้งคู่หรือเป็นความจริงทั้งคู่กันแน่

ในที่สุด หน้าต่างสถานะของเขาก็ได้รับการอัปเดตอีกครั้ง

สิ่งที่น่าตกใจคือ หากภารกิจล้มเหลว จุดจบของเขาจะไม่ใช่การตาย แต่เป็นการ ‘กลับคืนร่าง’ และที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือ ถ้าภารกิจสำเร็จ เขามีสิทธิ์เลือกได้ว่าจะอยู่ต่อหรือจะกลับไป

สิ่งที่ดึงดูดสายตาได้ดีที่สุดคือ ‘รายละเอียดเพิ่มเติม’ ตัวเล็กๆ เหมือนที่เคยเห็นตามหน้าต่างภารกิจในเกมต่างๆ

เขาเรียกดูได้เลยทันทีโดยไม่ต้องกดใดๆ ทันใดนั้นก็หน้าต่างใหม่ด้งขึ้นมา

รายละเอียดของรางวัลปลอมใจแสนเรียบง่าย

[หน้าต่างสถานะ

เพื่อเป็นการขอบคุณในความทุ่มเทของผู้กล้า

ท่านจะได้กลับบ้านเกิด

ของยูจินยังมีสุขภาพสมบูรณ์ แข็งแรง]

เมื่อยูจินซึ่งคิดเพื่อไปไกลถึงขั้นความตายอ่านจนจบแล้ว
ยังขี้ตาอีกหลายรอบ และอ่านซ้ำเพื่อความมั่นใจ ข้อความนี้
เท่ากับว่าต่อให้โลกนี้พังพินาศ เขาก็ได้กลับบ้านอยู่ดี...

ทว่ารายละเอียดของรางวัลทำให้เขางุนงง

[หน้าต่างสถานะ

กอบกู้โลกไว้ได้สำเร็จ

เพื่อเป็นการขอบคุณในความทุ่มเทของผู้กล้า

ท่านจะได้กลับบ้านเกิด

ของยูจินยังมีสุขภาพสมบูรณ์ แข็งแรง

ดวงชะตาของท่านเข้ากันได้ดีกับโลกใบนี้อย่างยิ่ง ทำให้
ในกรณีที่ท่านเลือกกลับบ้านเกิด จะเกิดหายนะบนโลกใบนี้
มนุษย์ทุกคนที่รอดตายจะจมอยู่ในความโศกเศร้า ทุกคนจะต้อง
เผชิญหน้ากับความตาย

แต่ในกรณีที่ท่านเลือกลงหลักปักฐาน โลกใบนี้ก็จะได้
เดินหน้าต่อ

เมื่อลงหลักปักฐาน ท่านจะได้รับความคุ้มครองทางกาย

เมื่อลงหลักปักฐาน พละกำลังของท่านจะเพิ่มขึ้น

เมื่อลงหลักปักฐาน ความแข็งแกร่งของท่านจะเพิ่มขึ้น

เมื่อลงหลักปักฐาน ความว่องไวของท่านจะเพิ่มขึ้น

เมื่อลงหลักปักฐาน ชื่อเสียงของท่านจะ...]

เงื่อนไขในกรณีที่เลือกลงหลักปักฐานยาวเหยียด แถม
ข้อท้ายๆ ระบุว่าเปิดเผยแผนที่ซึ่งบอกจุดซ่อนสมบัติโบราณ
ที่พระราชองค์หนึ่งในอดีตซุกซ่อนไว้

ไม่ว่าจะอ่านกี่ครั้ง ยูจินก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกขอร้องให้
อยู่ในโลกใบนี้ต่อด้วยเหยื่อชั้นเลิศ

ยูจินพอจะเข้าใจแล้วว่า ทำไมก่อนหน้านี้ส่วนนี้จึงมีเพียง
เครื่องหมายคำถาม หากเขารู้ว่าแม้ภารกิจล้มเหลวก็ยังกลับสู่

โลกใบเดิมได้ ก็มีความเป็นไปได้ที่ผู้ทำภารกิจจะไม่ใส่ใจ
ในภารกิจอีกต่อไป

ทว่าตอนนี้เขาถลาลึกเข้าไปในโลกใบนี้มากแล้ว
เริ่มผูกพันกับทุกสิ่ง ดังนั้นเขาย่อมไม่มีทางอยู่เฉยและปล่อยให้
โลกใบนี้พังพินาศไปต่อหน้าต่อตา

ช่วงแรกยูจินคิดจริงๆ ว่าจะช่วยอเล็กซิสหาอินเฟอร์เซียน
ให้เจอ แล้วค่อยปลื๊วตัวออกไปใช้ชีวิตอยู่ในชนบทเงียบๆ แต่พอ
เข้าไปเกี่ยวพันกับหลายสิ่ง ได้สนิทสนมกับผู้คนมากหน้าหลายตา
เขาก็เริ่มถลาลึก ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้เลยสักนิด

หน้าต่างภารกิจเพิ่งอัปเดตให้ล่าสุดเมื่อวานตอนบ่าย
ยูจินที่เพิ่งหายไข้มาหมาดๆ อ่านแล้วก็ลมหายใจสะดุดทันที
ก่อนจะเริ่มอ่านเนื้อหาที่ได้รับการอัปเดตใหม่

‘ถ้าสำเร็จตามเป้าหมาย จะได้กลับบ้าน’

กลับไปหาคนในครอบครัวที่คิดถึง ยูจินอยากได้ยินเสียง
ของพ่อแม่ใจแทบขาด อยากนัดเจอเพื่อนฝูง แล้วยกพวกไป
ร้านเน็ต เล่นเกมสนุกๆ ด้วยกัน เพราะเขาไม่ได้สัมผัสความรู้สึก
ยามได้ทำเรื่องเหล่านั้นมานานแล้ว

แต่ถ้ากลับไป ทุกคนที่ี่เขาเคยช่วยจะตายหมด ลำพัง
แค่คนที่รอดชีวิตเพราะสมุนไพรเคสลับก็มีนับหมื่นคน ไหนจะ
มาตามลุดวินา ลีเยน...พวกเขาจะต้องตาย

เป็นไปได้เลยที่เขาจะกลับไปใช้ชีวิตของตัวเองในโลก
ใบเดิมโดยที่ไม่รู้สึกอะไร

นี่ก็ไม่ต่างอะไรกับบังคับว่าต้องเปลี่ยนใจเท่านั้น

ที่นี่คือโลกในนิยาย แต่ก็ป็นชีวิตจริงด้วยเช่นกัน จะตัด
ทุกอย่างทิ้งรากับอ่านหนังสือเล่มหนึ่งจบไม่ได้ ถ้าทุกคนที่เขา
เคยช่วยต้องตาย ในขณะที่ตัวเขาได้กลับไปโลกใบเดิม เขาคงใช้
ชีวิตอย่างมีความสุขไม่ได้

ทว่าแม้จะตัดสินใจเลือกอยู่ที่นี่ เขาก็ยังปวดใจไม่หาย
เพราะนั่นเท่ากับว่าเขาตายจากพ่อแม่ไปอย่างแท้จริง ‘ตลอดกาล’
ไม่มีทางได้พบกันอีก ถึงจะคิดมาตลอดว่าคงไม่ได้กลับไปพบ
พวกท่านอีกแล้ว ทว่าพอต้องตัดใจอย่างแท้จริงก็ยังแอบทำใจ
ไม่ได้

แค่คิดน้ำตาก็ไหลออกมา แม่ของรางวัลที่เบื่องบนให้มัน
จะดีล้าเลิศแค่ไหน ยูจินก็ไม่อาจกลั้นน้ำตาแห่งความเสียใจได้

หลังจากนั้นเขาก็มีไข้สูงอีกครั้ง และนอนป่วยเพราะพิษไข้
ต่ออีกหลายวัน ความเศร้าที่กัดกินหัวใจทำให้เขาซึมเซาไม่หาย

“นิสัยไม่ดีเลย”

ยูจินก่นำเบื่องบนจากใจอันบอบช้ำ ฝ่ายนั้นจึงให้เขามา
ที่นี่ ทำให้เขาผูกพันกับทุกสิ่ง ก่อนจะล่อลวงให้อยู่ต่อด้วยวิธี
ที่แสนใจร้าย

เขาโมโหจนแทบระเบิดออกมา กำหมัดแน่น จังหวะนั้นเอง
เขาพลันได้ยินเสียงดังมาจากข้างนอก จึงเงยหน้าขึ้นจากซามซูป
และเพ่งมองไปทางหน้าต่าง

คฤหาสน์ซึ่งตั้งอยู่สุดเขตเมืองใหม่ของออสเตอร์หลังนี้
สงบเงียบจนถึงขั้นแทบจะได้ยินเสียงหิมะตก จากเสียงฝีเท้าม้า
ที่ได้ยินในตอนนี เขาพอจะเดาได้ว่ามีคนมาถึงที่นี่แล้ว

เขาริบลุกขึ้น ปรีเข้าไปเกาะบานหน้าต่างด้วยความอยากรู้-
อยากเห็น คฤหาสน์ที่มุงด้วยหลังคาสีดำหลังนี้มีโครงสร้างเป็น
รูปตัวอักษรมีอีม (ㅁ) และหากผ่านประตูบ้านเข้ามาก็จะเจอกับ
ลานกลางว่างเปล่า ไรต์ต้นไม้กะกะขวางตา ทำให้สามารถชะโงก
หน้าไปดูได้โดยง่าย ยูจินจึงเห็นชัดเจนว่าผู้มาคือใคร

คนที่ลงมาจากรถม้าแต่งตัวเรียบง่าย ไม่ได้ใส่เครื่องประดับใดๆ ...เขาคืออเล็กซิส ถึงจะแปลกตาไปบ้างที่วันนี้ อีกฝ่ายสวมโค้ตยาว ไม่ใช่ชุดเครื่องแบบพร้อมเสื้อคลุมเหมือนเคย

ยูจินเห็นแบบนี้จึงรีบยื่นมือไปเปิดหน้าต่าง โน้มกายออกไปเล็กน้อย บ้านหลังนี้ไม่มีลูกกรงตรงหน้าต่างที่ทำให้รู้สึกว่าเหมือนถูกขังอยู่ในคุก เขาจึงโน้มตัวออกไปได้สบายๆ

“อเล็กซิส!” เสียงที่เปล่งออกไปไม่ดังนัก แต่ก็เพียงพอให้แกรนด์ดยุกได้ยิน

เป้าหมายที่กำลังเดินตรงมายังประตูบ้านเงยหน้าขึ้นมอง แม้อากาศจะเย็นจัดสมกับเป็นฤดูหนาว ยูจินก็ยังเห็นหน้าของคนที่ยืนอยู่กลางความขาวโพลนได้อย่างชัดเจน

ยืนอยู่กลางหิมะราวกับฉากในหนัง

ช่วงที่นอนชมเพราะพิษไข้ ยูจินยอมรับว่าเขานอนก่นด่า เบื้องบนและอเล็กซิสในใจไม่ขาด ก็ใครจะให้อีกฝ่ายลักพาตัวเขามาแบบนี้

ทว่าพอได้เห็นหน้าอเล็กซิสอีกครั้ง เขาก็รู้สึกดีใจ
จนอยากส่งยิ้มและโบกมือให้

“ถ้าข้ากระโดดลงไป ท่านจะรับข้าไหมครับ”

ยูจินเลือกพูดยืเยวนแทน อันที่จริงเขาไม่ได้คิดหนีจากที่นี่
เลย เพราะตั้งว่าจะกินๆ นอนๆ พักฟื้นร่างกายต่อ แต่พอได้เห็น
หน้าอเล็กซิส ในใจก็พลันตื่นเต้น อยากจะทำตัวกวนประสาท
อีกฝ่ายเสียหน่อย

แต่ถ้ากระโดดลงไปจริงๆ ก็น่าจะมีใครมารับเขา หาก
ไม่ใช่อเล็กซิส ก็น่าจะเป็นอัศวินสักคน

ยูจินคิดแบบนี้จริงๆ เพราะคนที่มีศักยภาพระดับนั้น
รับรองว่ารับตัวยูจินได้สบายๆ

หลังคิดจบเขาก็เหยียดแขนยันตัวขึ้นจากกรอบหน้าต่าง
ทว่าในตอนนั้นเอง

“อย่า! อะไของเจ้า เจ้าจะกระโดดลงมาทำไม!” อเล็กซิส
ตะคอกสวนกลับมาเสียงดังลั่น สีหน้าท่าทางลนลานอย่างยิ่ง

ดวงตาเบิกโพลง การขยับตัวก็ดูรีบร้อน เห็นแล้วตลกจนทำให้
ยูจินหลุดยิ้ม

“ก็ข้าถูกลักพาตัวมานี่”

“เดี๋ยวข้าขึ้นไป อย่ากระโดดลงมาล่ะ!”

“เช่นนั้นข้าขอไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน รอสักครู่นะคะ”

“ได้”

เมื่ออีกฝ่ายตกปากรับคำ ยูจินที่เพิ่งจะยียวนเสร็จก็
พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ก่อนจะยอมผ่อนแรงที่แขนลงแล้ว
ปิดหน้าต่างแต่โดยดี

เขาเหลือบมองเวลาและกินชุปต่อจนหมด เขาต้องการ
เติมพลังให้ตัวเองก่อนที่จะต้องออกไปข้างนอกและต่อสู้ร่วมกับ
อเล็กซิส

นาฬิกาเรือนงามบนโต๊ะชื่อบอกเวลาสี่โมงห้าสิบห้านาที

หลังจากกินซูปรียบร้อย เขาก็เรียกโรเบิร์ตเข้ามาช่วยเปลี่ยนชุดให้ ใช้เวลาไปทั้งหมดสิบห้านาที ระหว่างนั้นอเล็กซิสส่งเซอร์เจนเข้ามานัดหมายเวลา บอกว่าให้พบกันตอนห้าโมงเย็น

สถานที่นัดพบคือห้องขนาดย่อมที่อยู่ข้างห้องยูจิน เขาไม่แน่ใจว่าห้องนี้ปกติใช้ทำอะไร แต่ภายในมีโต๊ะ เก้าอี้ และโซฟาพร้อมสำหรับการพูดคุยธุระ

ทว่ายูจินยังไม่ค่อยพร้อม ถึงจะเตรียมตัวเจออเล็กซิสดีแล้ว แต่ก็ยังอึดอัดระคนกังวลไม่เลิก

“ไม่อยากทะเลาะด้วยแล้ว”

ยูจินไม่ได้กลัวการเผชิญหน้า อะไรจะเกิดก็ปล่อยให้มันเกิด ในเมื่อทุกอย่างพังไปหมดแล้ว ต่อให้มีโอกาสสูงมากกว่าการเจอหน้ากันรอบนี้พวกเขาคงมีปากเสียงกันอีกครั้ง แต่เขาก็กังวลอยากไต่ถามกับหูตัวเองว่าอเล็กซิสจะช่วยคริสโตเฟอร์จริงๆ

อันที่จริงยังมีเรื่องอื่นอีกมากที่อยากพูดคุย ทว่าพวกเขาคงไม่มีโอกาสได้พูดคุยกันอย่างราบรื่น

ยูจินตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่

และในตอนนั้นเอง คู่สนทนาของเขาก็เดินเข้ามา

เสียงประตูเปิดดังขึ้น เขาจึงรีบลุกจากโซฟา ก่อนมองคน
มาใหม่ด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งยินดี โศกเศร้า และโกรธ
ในขณะเดียวกัน ทั้งยังอยากรู้ด้วยว่า ความสัมพันธ์ของพวกตน
จะเป็นอย่างไรต่อ

ยูจินไม่เคยเผชิญหน้ากับใครแล้วรู้สึกว่ายอีกฝ่ายมีอิทธิพล
ต่อหัวใจและความรู้สึกของตนมากขนาดนี้

ปกติหากไม่ชอบหน้ากันก็เพียงอยู่ให้ห่าง หากชอบก็จะ
เข้าหา ทว่าสถานการณ์ในตอนนี้อกลับตรงข้ามกับที่กล่าวมา เขา
จึงไม่รู้ว่าจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร

เมื่อไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงคิดพุ่งชนไปเรื่อย จนอเล็กซิส
เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน

“นั่งสิ”

“ข้าจะยืนครับ”

ตอนนี้ในหัวของยูจินเอาแต่อยากยกย้อนทุกคำพูดของอีกฝ่าย ทว่าอเล็กซิสไม่ได้โกรธอะไรเลย แวดตายังไร้ซึ่งไฟโทสะใดๆ เพียงคิ้วกระตุกเล็กน้อย

“ร่างกายเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อวานเจ้าไข้ขึ้นสูงมาก”

“ค่อยยังชั่วแล้วครับ แล้วท่านจะทำอะไรต่อไป”

“คิดว่าจะกลับไอร์แลนด์กัน แต่พระราชารอคำนสั่งให้ปิดการเดินทางเสียก่อน ถึงอย่างนั้นก็คงไม่นานหรอก เดี่ยวก็คงเปิดปกติ”

“ข้าน้อยขออยู่ที่นี้แหละครับ”...หรือก็คือจะไม่กลับไอร์แลนด์ไปด้วย ยูจินเชื่อว่าคนหัวไวอย่างอเล็กซิสต้องเข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไร

“บังเอิญนัก พอดีข้าก็มีแผนว่าจะอยู่ที่นี้เพื่อช่วยดยุก-นาเซอร์ลาร์ด”

“...!”

“เกี่ยวกันหรือเปล่า”

“พูดถึงอะไรครับ ช้าหน่อยไม่เข้าใจ”

ยูจินไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างหรอก เพราะวันเริ่มแผนการที่คริสโตเฟอร์กับเดโกนาเลือกไว้ในนิยายคืองานส่งท้ายปีเก่า ทว่าตอนนี้เรื่องราวทุกอย่างผิดไปจากนิยายมากแล้ว

ความเจ็บเข้าแทรกพวกเขาอยู่พักใหญ่ ต่างคนต่างจ้องตากันไปมา จนกระทั่ง...

“ถ้าคริสโตเฟอร์ได้ขึ้นเป็นพระราชาก็เท่ากับว่าภารกิจของเจ้าจะสำเร็จลุล่วงใช่หรือไม่”

อเล็กซิสเอ่ยเข้าประเด็นก่อนโดยยูจินไม่ทันตั้งตัว เขาสะดุ้งสุดตัว อันที่จริงหากคริสโตเฟอร์ได้ขึ้นเป็นพระราชาก็ไม่ได้หมายความว่าภารกิจสำเร็จ แต่...เขาเถียงอีกฝ่ายไม่ออก

“น่าจะยังไม่สินะ”

คู่สนทนาช่างหัวไว ยูจินจึงได้แต่ปิดปากเงียบ ความจริงเขาก็อยากบอกไปให้จบเรื่อง แต่เขาทำไม่ได้

“ที่เจ้าเคยบอกว่า เจ้าเองก็จะไม่ชอบข้าแล้ว เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยหรือเปล่า”

“...”

นี่เป็นอีกครั้งที่ยูจินไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร เพราะสิ่งที่อเล็กซิสกล่าวนั้นตรงเข้าประเด็นแบบเป๊ะๆ

“ดูทำเรื่องที่ดยุกนาเซอร์ลาร์ดได้ขึ้นเป็นพระราชากับเรื่องที่มีใจให้กันจะไม่เกี่ยวข้องกัน เช่นนั้นข้าต้องลองคิดต่อแล้วว่า ทำไมเจ้าถึงบอกข้าอย่างนั้น หรือถ้าชอบกัน เจ้าจะตายหรืออย่างไร”

“ทำไมท่านถึง? ไม่ใช่อย่างนั้นเลยนะครับ”

“แปลว่าตายจริง?”

“แล้วแต่ท่านจะคิด...ก็แล้วกันครับ”

“ไม่ตาย แต่จะเกิดหายนะสินะ”

แววตาคมดุจเหยี่ยวสะกดให้ยูจินเงิบลง ตอนนี้เขาอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว

ยูจินเคยพูดว่าจะไม่ชอบเขามากก็จริง แต่ก็เพราะตอนนั้นเขานึกว่าหากภารกิจลุล่วง เขาต้องกลับโลกใบเดิมเท่านั้น

ทว่าในตอนนั้นเขาต้องอยู่ที่นั่นต่อไป ดังนั้นสิ่งที่เขาพูด
ไปแล้วให้เป็นเพียงลมที่พัดหายไปหรือไม่

ทว่า ‘ศักดิ์ศรีก็กินได้เหมือนกัน’ ถ้าจะให้เขาตระบัดสัตย์
บอกอเล็กซิสว่า ‘ไม่ใช่อย่างนั้นนะ’ เขาไม่มีทางทำ อีกทั้งเขายัง
ไม่ได้บอกความจริงเลยว่าตัวเองไม่ใช่บาร์อนลินไวเซน ดังนั้น
เขาจึงตัดสินใจจะอยู่เฉยๆ ไปจนกว่าจะถึงตอนนั้นน่าจะดีกว่า

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว เขาจึงกล่าวสบตากับอเล็กซิสอีกครั้ง

“ข้าจะ...จะเกลียดท่าน ไม่ชอบท่านแล้วครับ”

“เชิญ”

“ครับ”

“เรื่องชอบก็ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ข้าเอง”

“...?”

ใจคนยากแค้นยังถึง เป็นคนพูดคำว่าไม่ชอบเองแท้ๆ แต่กลับ
ปวดแปลบในใจ แต่พออเล็กซิสบอกแบบนั้น ยูจินก็สติ